

Az idézetek az alábbi művekből valók:*

(1) *Je est un autre*, Éd. Anne Sigier, 1986, 108-110.

(2) *Émerveillement et pauvreté***, Éd. Saint Augustin, 1990, 82-85.

(3) *Avec Dieu dans le quotidien***, Éd. Saint Augustin, 1988, 111-114.

(4) *Je parlerai à ton coeur*, Éd. Anne Sigier, 1990, 194-196.

(5) *Ton visage, ma lumière*, Éd. Desclée, 1989, 155. 425. 462.

(6) *Silence, Parole de vie*, Éd. Anne Sigier, 1990, 219.

(7) Részlet Maurice Zundel 1966 januárjában, Párizsban elhangzott beszédéből (kiadatlan szöveg).

* E könyvek könyvesboltokban hozzáférhetőek.

** E műveket más nyelvekre is lefordították.

II.

EUKHARISZTIA ÉS TESTVÉRISÉG

(Kiadatlan szöveg)

Ha azt próbáljuk megfogalmazni, hogy mit is csinálunk most éppen, mi az értelme az összejövete-
lünknek, akkor valamit azonnal leszögezhetünk:
az ember nagyságát, az ember mértékét akarjuk
megragadni. A mérce, amellyel az ember mérhető:
az Isten Élete.

A legrendkívülibb dolgok egyike, hogy Isten
– aki Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki önmagát –
olyan Isten, aki Életét adja az emberiségért, követ-
kezésképpen az ember életét saját életével méri: az
ember felér Istennel. Ez Isten képe az emberről
Jézus Krisztusban: az ember felér Istennel, és csak
úgy lehet az ember igazi, eredeti hivatásához méltó
életének kibontakozását elősegíteni, ha ellensúlyát
képezik mindannak, ami ezt bénítja. Nincs más le-
hetséges eszköz erre, mint ez a hihetetlen, végtelen
ajándék: Isten élete.

Az emberi élet mással nem mérhető, csak a Ke-
reszthalállal: a Kereszt az emberi élet mértéke.
Isten Élete ellensúlyát képezi minden sötétségünk-
nek, minden visszautasításunknak.

Ha igazsággá válna (számunkra), ha komolyan
vennénk, ha valóban elhinnénk, hogy az ember
Isten Életét kapta váltságul a sajátjáért, hogy életé-
nek valóban Isten Élete a mércéje, akkor azon
nyomban megértenénk, miért küld minket Krisztus
folyamatosan az emberhez, miért az ember és nem
az Isten iránti szeretet a legfőbb utasítás, miért az
emberszeretet az evangéliumi hűség kritériuma, és
miért válik az Isten iránti szeretet mérő képmuta-
tássá az ember iránti szeretet nélkül.

Akkor megértenénk, hogy Jézus utolsó tanítása
és talán a Kereszthalál előtti legfőbb kinyilatkozta-
tása is abban rejlik, hogy Jézus térdre borul az em-
ber előtt. Akkor végre megvilágosodna számunkra
az is, hogy az Eukharisztia elsősorban és minde-
nekelőtt az emberi közösséget jelenti, az emberek
egymással való közösségét, az egyes ember azono-
sulását a másik emberrel és minden emberét az
egyes emberrel, azért, hogy új világ formálódjék,
amely a meghaló Krisztus Szívéből születik. Új em-
beriség ez, neve Egyház, Jézus misztikus teste. A
misztikus test képe újra megerősíti a megszüntet-
hetetlen szolidaritást az emberiség feje, Krisztus és
az emberiség között, ami pedig Krisztus misztikus
teste egyetlen személyi egységben.

Akkor azt is megértjük, miért hangsúlyozza
Jézus az emberekkel való azonosulását még az
Utolsó Ítéletnél is: éheztem, szomjaztam, fogság-
ban voltam, mezítelen, beteg voltam – én voltam
az; amit megtettetek egynek, nekem tettétek. (vö.
Mt 25,35-40). Az Utolsó Ítéleten az embernek a má-
sik ember iránt tanúsított magatartása kerül mér-
legre, és ez lesz a döntő.

Az Eukharisztia tehát megfelel a legfőbb utasí-
tásnak, megfelel a Lábmosás jelenetének és megfe-
lel az Utolsó Ítéletnek. Az Eukharisztia állítja és
megvalósítja az emberiség és Jézus Krisztus egysé-
gét, vagy legalábbis megvalósítaná, ha valóban át-
élnénk az Eukharisziát, átélnénk a liturgiát, átél-
nénk a Szentmisét. Ha így volna, akkor az Eukha-
risztia az emberiség és Jézus Krisztus egységének
megvalósulása lenne.

„Csak együtt jöhettek hozzám, úgy, hogy előbb együtt Misztikus Testté váltok, csak Misztikus Testként érhetek el hozzám, aki feje vagyok ennek a hatalmas testnek, mely növekszik a világ kezdetétől a végezetéig, betölt minden teret és egyetemes – ez az én testem.”

„Ez az én testem” – hangzik el a Misztikus Test fölött, amelynek szimbólumát és szakramentumát képezik a szent színek. Jézus pontosan azért marad az emberi közösség ünnepi asztalánál, hogy találkozzon a Köré gyűlt Misztikus Testtel, és ott marad mindörökké. Ám Vele csak a Misztikus Test tagjaként és a Misztikus Testért lehet találkozni abban az egyetlen hatékony hívásban, amely a Misztikus Testből árad Ura és Feje felé.

Ha a liturgiát átélnénk, akkor újból és újból megtisztulhatnánk emberségünk forrásánál, amelyet Jézus Krisztus tárt fel, Jézus Krisztus teljesített be és újítt meg, amely azonos Jézus Krisztussal. Akkor Vele egy teljesen új világot alkothatnánk, olyat, amelyben az Isteni Élet kering, és így az egész emberség és az egész világegyetem valóban Isten lélegzetévé válna.

Ha a liturgiát ebben a fényben élnénk át, akkor az egész emberség iránti felelősségérzettel eltelve távoznánk a szentmiséről. Az a szándék munkálna bennünk, hogy az egész emberségre gondunk legyen, egyszerre érezzünk felelősséget mindenkiért és az egyes emberért. Természetesen legelőször is azért, akit a körülmények elsőként utunkra sodor-
nak, másrészt azokért, akik máris hozzánk tartoz-

nak a családban, a munkahelyen, a lakóházunkban, a szomszédságunkban, a kerületünkben. Felelősséget éreznénk mindazokért, akik keresztezik útjainkat a mindennapi létezésben, és akiknek a saját valódi emberi dimenzióik megjelenésével kellene találkozniuk bennünk. De úgy kellene inkább mondanunk, hogy az ő isteni dimenzióik megnyilvánulásával kellene találkozniuk bennünk, miként azt Jézus Krisztus felfedte nekünk, mert ő ténylegesen váltságul adta magát értünk és az emberi élet értékét az Isteni Élet árával mérte.

Tehát ebben, vagyis az emberiség és Jézus Krisztus azonosulásában, Isten és ember egységében áll az egész evangélium és az evangéliumi hit, és csak így érthetjük meg a Megtestesülés lényegét. Ebben ragadható meg az evangéliumi erkölcs is, mert az a szeretet magatartását jelenti. Egészen új világlátásról van itt szó, hiszen az Istennel való kapcsolatunkat a tiszta szeretet alapozza meg, amely egyébként csakis akkor lehet hatékony és hiteltel az életünkben, ha embertársainkhoz fűződő kapcsolatunk igazsága sem szenved csorbát.

A szentáldozáskor az Istennel és az emberrel való közösség tehát egy és ugyanazt jelenti. Ha valaki az utcáról belépne ide, valaki, aki az égvilágon semmit sem tud arról, hogy kicsoda Isten, és mi revelációként élnénk át a szentmisét, akkor belépése pillanatában éreznie kellene, hogy itt valami nagyszabású esemény zajlik. Egyedülálló, olyasmi, ami az egész világegyetemet érinti, az egész Történelmet foglalja össze. Az lehetne az élménye, hogy az emberiségért érzett felelősség tölti be a teret, s ez őt

magát is lényé legmélyéig átjárja, s így rajtunk keresztül Isten Arcával találkozik, általunk Őt lélegzi be, és anélkül, hogy bármit mondanunk kellene, úgy menne el, hogy az Úrral találkozott, valóban találkozott vele.

Most ebben a perspektívában fogjuk folytatni a liturgiát, amely tehát összefoglalja az egész Történelmet, körénk gyűjti az összes nemzedéket a kezdetektől az idők végezetéig. Újra megláthatjuk a lepel mögött szeretteinket, akik Istenben és bennünk nyugszanak. A liturgia körénk gyűjt minden embert, kortársainkat, mégpedig úgy, hogy velük vagyunk minden bajukban, életük minden katasztrófájában, minden szerencsétlenségében, minden betegségében, minden fogságában, minden háborújában, minden mulasztásában, minden hibájában. Tesszük ezt azért, hogy senki ne maradjon kívül, hogy valóban, ahogy a sok búzaszemből lesz *egy* kenyér, és a sok szőlőszemből *egy* bor, úgy legyünk mi is ezentúl egy test, úgy alkossuk együtt Jézus Testét egyetlen hívásként Ura, a Fő felé. És Ő jönni fog, éppen azért, mert nem saját magunkért vagyunk jelen, egyéenként, individuálisan, hanem az egész emberiség nevében, amellyel egyesülünk, ugyanolyan mértékben, amilyen mértékben egyesülünk Jézus Krisztussal, aki az emberiséggel azonosította magát, és minden emberrel „én”-ként azonosul.

Maurice Zundel

1966. február 6-án Genfben tartott homília

BIBLIOGRÁFIA

Éditions Anne SIGIER:

Dans le silence de Dieu, Articles, t. 2, 309 o.

Hymne à la joie, 1992, 120 o.

Je est un autre, 1986, 216 o.

Je parlerai à ton coeur, 1990, 330 o.

La Vérité, source unique de liberté, Articles, t. 1.

Morale et mystique, 1986, 142 o.

Pélerin de l'espérance (95 billets du Bulletin de la paroisse du Sacré-Coeur d'Ouchy, de 1947 à 1974), 1997, 244 o.

Silence, Parole de vie, 1990, 250 o.

Ta parole comme une source, 1987, 442 o.

Vie, mort, résurrection, 1995, 168 o.

Éditions du CERF:

Croyez-vous en l'homme?, Coll. Foi vivante, 1992, 156 o.

Notre Dame de la Sagesse, Coll. Foi vivante, 1995, 124 o.

La pierre vivante, 1992, 180 o.

Éditions DESCLÉE:

Ouverture sur le vrai, 1989, 142 o.

Recherche de la personne, 1990, 512 o.

Ton visage, ma lumière, 1989, 512 o.

Poème de la Sainte liturgie (adapté), coll. „Goûtez et voyez”, 1991, 216 o.

Éditions SAINT AUGUSTIN:

Avec Dieu dans le quotidien, 1988, 142 o.

Émerveillement et pauvreté, 1990, 134 o.

L'Évangile intérieur, 1991, 150 o.

La liberté de la foi, 1992, 176 o.

Quel homme et quel Dieu?, 1986, 240 o.